

הילד החכם

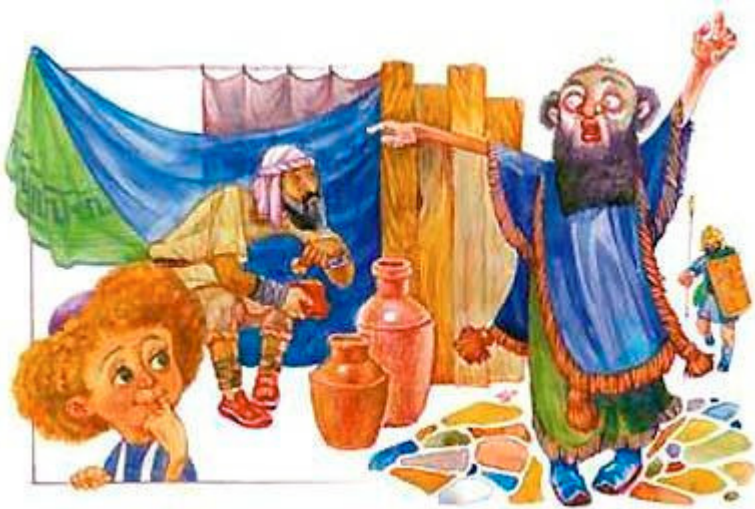
מיידיש

הנה מה שמספרים על הילד החכם והנבון ועל שני בעלי חנויות.

לפני שנים רבות היו בשוק עיר שתי חנויות, עומדות זו ליד זו ומופרדות רק במחיצה דקה שביניהן. בחנות אחת סחרו בחמאה, בשנייה בקטורת.

ערב אחד, לפני סגירת השוק, החנווני שמכר קטורת הציץ לחנותו של השכן דרך חריץ שבמחיצה. הוא ראה שהשכן סופר דינרים זהב ושם אותם במטפחת אדומה.

גם הוא התחיל לספור מרחוק את המטבעות של השכן וראה שיש שם מאה שישים וחמש מטבעות זהב. תאוות בצע תקפה את החנווני. מאוד רצה את האוצר לעצמו. הוא קפץ מחנותו לרחוב והתחיל לצעוק "חמס! שוד! גנבו את כספיי!"

באו שוטרים בריצה "מי הוא זה ששדד אתך?" שאלו.

"אינני יודע. עטפתי את הכספים במטפחת אדומה אבל לא עבר כאן אף אחד, מלבד השכן שלי, זה שמוכר חמאה. ובמטפחת היו בדיוק מאה שישים וחמישה דינרים זהב!"

השוטרים באו לחנותו של השכן, ובמקום מוסתר מצאו מאה שישים וחמש מטבעות עטופות במטפחת אדומה. סוחר החמאה הסביר ונשבע שאלה כספים שלו עצמו, אך לא האמינו לו, אסרו אותו והשליכו לכלא

להקשיב. הילדים הביאו אבן גדולה
והושיבו עליה את הילד שרצה להיות
שופט. אליו ניגשו השניים המציגים את
החנוונים.
"אלה מאה שישים וחמישה דינרים שלי
שקיבלתי תמורת מכירת החמאה" אמר
אחד.
"לא, אלה הכספים שלי" אמר הילד השני
"ספרתי אותם, עטפתי אותם במטפחת
אדומה ושמתי במגירה בשולחן, ואתה
באת וגנבת אותם."

במרתף חשוק.
כשבסוף באו לפני שופט זה שקל ובדק,
אך בשום אופן לא הצליח להחליט מי צודק
ומי אשם.

אפילו ראש העיר התחיל להתעניין
במשפט, אך גם הוא לא הצליח להחליט
של מי האמת. כי למי היו צריכים להאמין,
לסוחר החמאה או לסוחר הקטורת? מי
מהם מדבר אמת ומי משקר?
בכל העיר התחילו לדבר רק על האירוע
הזה, אך איך לפתור את הבעיה לא ידע
איש.

יום אחד ראש העיר טייל מחוץ לחומות
ופגש קבוצת ילדים ששיחקו במשחק
כלשהו. הוא שמע איך אחד הילדים אומר
"נשחק עכשיו בבית משפט. אתה תהיה
סוחר חמאה, אתה השכן שלו ואני
השופט."
ראש העיר הסתתר אחרי עץ והתחיל

קערה של מים חמים ואת המטפחת עם דינרים של זהב. הוא הכניס את המטבעות

לתוך הקערה ומיד על פני המים הופיעו טיפות שומן.

"תראו את הקערה לכל העם" ציווה ראש העיר "שיגידו

כולם של מי הכספים."

"בוודאי! הכסף של סוחר החמאה! סוחר חמאה!" בקול אחד נשמע הדין של הקהל.

את הכסף החזירו לסוחר החמאה ואת השכן החמדן כלאו במרתף חשוך. עכשיו

כולם התחילו לשבח את תבונתו של ראש העיר שלהם, אבל הוא הרים בידיו את

הילד הקטן ואמר "לא אני, זה הילד הזה שחשף את הגנב הנבזה!"

אחרי ששמע את שניהם אמר הילד שהציג את השופט "תביאו לי קערת מים חמים." "לשם מה?" השתוממו הילדים.

"אשים את הדינרים במים חמים. אם על המים תופענה טיפות שומן, סימן הוא שהכספים הם של סוחר החמאה. הוא כל היום מטפל בסחורה שלו וידיו משומנות וגם המטבעות מרוחות בחמאה. אם לא נראה שום דבר על פני המים, הכספים הם של השכן."

כשראש העיר שמע זאת, יצא מהמסתור, נישק לילד "השופט", ורשם את שמו וכתובתו. וכשחזר הביתה הודיע כי למחרת יתחדש משפט המטבעות. השמועה התפשטה מהר בכל העיירה, ולמחרת בצהריים המון גדול התאסף בפני בית המשפט.

כששני החנוונים הציגו שוב, כל אחד את הטענה שלו, ציווה ראש העיר להביא